

ISTINA I NAŠE VRIJEME

„I upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.“ Iv. 8:32

KISAČ, SRBIJA, 16. LISTOPAD 2024.

MIHAJLO TORDAJ

PEČAT BOŽIJEG NARODA (2. DEO)

Videli smo u mom prvom članku [„DA LI ČOVEK MOŽE BITI SPAŠEN AKO ŽIVI U GREHU?“](#) da nepravda ili bezakonje neće naslediti carstvo Božije (1. Korinćanima 6:9,10). Takođe smo videli da je nepravda ili grešno delo rod tela (Galatima 5:19-21).

Iako se mnogi ljudi slažu da nepravdnici neće naslediti carstvo Božje, ipak mnogi uče kako je Hrist došao da ukine zakon i sve što su proroci pisali o njemu. A drugi uče da nije došao da ukine zakon, ali je svoj sveti dan Šabat koji je prilikom stvaranja sveta blagoslovio i posvetio kao sećanje na njegovu stvaralačku moć, a kasnije i upisao na kamenim pločama, preneo sa Šabata na prvi dan koji je danas nedelja. Iako takve izjave nećemo naći nigde u Isusovim rečima, ni pre, a ni posle vaskrsenja. Hajde da vidimo šta Božija reč uči o zakonu i o njegovom svetom danu. Hrist je o zakonu rekao: „Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon, ili Proroke: nisam došao ukinuti, nego ispuniti. Jer, zaista, kažem vam: Dok ne prođe nebo i zemlja, ni najmanje slovo, ni jedna crtica, neće nestati iz Zakona dok se sve ne ispuni. Ko god, dakle, prekrši jednu od tih najmanjih zapovesti i tako uči ljude, zvaće se najmanjim u kraljevstvu nebeskom; a ko god ih bude vršio i učio, zvaće se velikim u kraljevstvu nebeskom“ (Matej 5:17-19). Ako se držimo Isusovih reči vidimo da on nije došao da ukine zakon i proroke već da ispuni. Gospod kaže za one koji drže Božije zapovesti i tako druge uče, da će se zvati veliki u carstvu Božijem. Ova izjava iz Mateja se poklapa sa izjavom koju je Gospod preko proroka Isaije napisao kao proročanstvo o sebi, gde kaže: „Gospodu se poradi njegove pravednosti svidelo da Zakon učini velikim i slavnim“ (Isaija 42:24). U ova dva stiha smo videli da je došao da ispuni zakon tako što će ga držati, a takođe smo videli da je došao da ga učini velikim i slavnim.

Sve ovo se slaže sa Isusovim rečima kada je rekao da je sačuvao očeve zapovesti i da tako ostaje u njegovoj ljubavi, i jedini način da mi ostanemo u njihovoj ljubavi jeste da i mi čuvamo njihove zapovesti. Čitamo o tome: „Budete li čuvali moje zapovesti, ostaćete u mojoj ljubavi; kao što sam i ja čuvao zapovesti svoga Oca i ostajem u njegovoj ljubavi“ (Jovan 15:10). Takođe u 1. Jovanovoj 4:16 kaže: „I sami smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i poverovali joj. Bog je ljubav, i ko stoji u ljubavi, stoji u Bogu i Bog stoji u njemu“. A jedini pokazatelj da stojimo u Bogu jeste, da čuvamo njegove zapovesti i tako ćemo ostati u njegovoj ljubavi.

On je došao da čini očevu volju, a pre nego što je došao je rekao o sebi: „Uživam činiti volju tvoju, Bože moj; i zakon tvoj u mojem je srcu“ (Psalam 40:8). On je došao činiti očevu volju, a očeva volja je držanje božijih zapovesti. Zato je ocu bilo ugodno sve što je sin činio: „Jer sišao sam s neba ne da vršim svoju volju, nego volju

onoga koji me poslao (Jovan 6:38). „A onaj koji me je poslao, sa mnom je: Otac me nije ostavio samoga, jer ja uvek činim ono što je njemu ugodno“ (Jovan 8:29). Isus je od samoga početka poučavao ljude iz pisma kako bi oni mogli proveravati da li je njegovo učenje u skladu sa pismom, i o tome čitamo: „Isus je sredinom praznika otišao u hram i poučavao. Judejci su se čudili: „Kako ovaj poznaje knjige kad nije pohađao škole?“ A Isus im je odgovorio: „Moja doktrina nije moja, već od Onog koji me šalje. Ako neko želi da vrši njegovu volju, on će znati da li je ta doktrina od Boga ili ja govorim sam od sebe (Jovan 7:14-17).

Iako svi ovi stihovi ne mogu biti jasniji, ipak mnogi uče kako Hrist nije držao Šabat. U Jovanu 5:17 Isus kaže: „a on im je rekao moj otac radi sve do sada pa radim i ja“. Ako je Isus ovim rečima poništio Šabat i dozvolio nam da radimo nešto po svojoj volji, onda smo mogli raditi i na samom početku kada je blagoslovio Šabat i posvetio ga, i o tome čitamo: „Do sedmog dana Bog je dovršio svoje delo koje je načinio, i sedmog dana je počnuo od svih dela koja je načinio. I Bog je blagoslovio sedmi dan i posvetio ga, jer je tog dana počnuo od svih svojih dela koja je Bog stvorio i načinio (Postanje 2:2,3). Mnogi danas ovom Isusovom izjavom koju izvlače iz konteksta iz Jovana 5:17 odbacuju Šabat i opravdavaju svoje aktivnosti koje čine na taj dan i umiruju svoju savest, ali kada čitamo 5 poglavlje onako kako piše, videćemo zbog čega je to Isus rekao: „I beše tamo neki čovek koji je bolovao trideset i osam godina. Njega ugleda Isus gde leži pa mu, znajući da je već dugo u tome stanju, reče: „Želiš li ozdraviti?“ Nemoćnik mu odgovori: „Gospodine, nemam čoveka koji bi me odneo u kupalište kada se uzburka voda; a dok ja dolazim, drugi siđe pre mene.“ Reče mu Isus: »Ustani, uzmi svoju ležaljku i hodaj.“ I odmah ozdravi čovek, uze svoju ležaljku i prohod. A taj dan je bio Šabat. Zato su Jevreji rekli ozdravljenome: „Šabat je; nije ti dopušteno nositi ležaljku.“ On im odgovori: „Onaj koji me je ozdravio reče mi: ‘Uzmi svoju ležaljku i hodaj.’“ Tada ga upitaše: „Koji ti je to čovek rekao: ‘Uzmi svoju ležaljku i hodaj?’“ Ali ozdravljeni nije znao ko je taj, jer je Isus nestao u mnoštvu koje je bilo na tome mestu. Nakon toga nađe ga Isus u Hramu i reče mu: „Evo, ozdravio si: ne greši više, da ti se ne dogodi nešto gore.“ Ode čovek i javi Jevrejima da je Isus taj koji ga je ozdravio. Zbog toga su Jevreji progonili Isusa i hteli ga ubiti, jer je to učinio na Šabat. Ali Isus im odgovori: „Otac moj radi sve do sada, i ja radim“ (Jovan 5:5-17).

U kontekstu svih stihova vidimo da je pre toga Isus izlečio čoveka gde su ga zato osudili da odbacuje Šabat, jer su oni toliko otišli daleko sa svojim učenjima da su doneli i zakon o tome da se ne sme lečiti na Šabat, a narod je pratio te učitelje zakona. Jevreji su bili toliko okoreli u srcu da su samo imali formu pobožnosti, a odrekli su se njene sile. U pismu stoji razlog izraelskog stanja. „Jer je srce ovog naroda otvrdnulo i ušima čuju, ali se ne odazivaju, zatvaraju svoje oči, da očima ne vide i ušima ne čuju i srcem ne razumeju, i da se ne obrate i da ih ne izlečim (Dela 28:27). Upravo je i Isus govorio o ljubavi u izraelskim srcima. „Nego znam da vi u sebi nemate ljubavi Božje“ (Jovan 5:42). Uveli su neznabožacke tradicije, a pored toga i da ne

sme čovek da se leči na Šabat. To vidimo i u sledećim stihovima gde Jevrejski narod dolazi Isusu da ih izleči kada sunce zađe na završetku Šabatnog dana: „A kad je sunce zalazilo, svi koji su imali bolesnike s različitim bolestima dovedoše ih ka njemu. A on bi na svakog pojedinog od njih položio ruke i ozdravio ih“ (Luka 4:40). Još jedan događaj gde Isus ozdravlja slepog čoveka, a taj dan je bio Šabat, gde su ga takođe optuživali da krši takvim činom Šabat: „Kada je Isus prolazio, ugleda on čoveka slepoga od rođenja. I upitaše ga njegovi učenici: „Učitelju, ko je zgrešio što se taj rodio slep: on ili njegovi roditelji?“ Isus odgovori: „Niti je zgrešio on niti njegovi roditelji, nego je to zato da bi se na njemu pokazala dela Božja. Dok je još dan, moram činiti dela onoga koji me je poslao: dolazi noć, kada niko ne može raditi. Rekavši to, pljune na zemlju, načini blato od pljuvačke i blatom premaže slepcu oči. I reče mu: „Idi se operi u bazenu Siloam“; što prevedeno znači: Poslan. Ode on, dakle, oprao se i vratio se gledajući. Sve dok sam na svetu, svetlo sam sveta.“ Stoga komšije i oni koji su ga videli pre dok je bio slep, rekoše: „Nije li to onaj koji je sedeo i prosio?“ Jedni rekoše: „On je“, a drugi: „Samo mu je sličan“; ali on reče: „Ja sam taj.“ Na to ga upitaše: „Kako su ti se otvorile oči?“ On odgovori i reče: „Čovek koji se zove Isus napravio je blato, premazao mi oči i rekao: ‘Idi do bazena Siloama i operi se.’ Otišao sam, oprao se i progledao.“ Tada ga upitaše: „Gde je on?“ Odgovori im on: „Ne znam.“ Tada toga koji je ranije bio slep odvedoše k farizejima. A bio je Šabat kada je Isus načinio blato i otvorio mu oči. Stoga ga farizeji ponovno upitaše kako je progledao. On im reče: „Stavio je blato na moje oči, ja sam se oprao, i evo, vidim.“ Na to neki od farizeja rekoše: „Nije taj čovek od Boga, jer ne drži Šabat.“ Drugi rekoše: „A kako bi čovek grešnik mogao činiti takva čudesa?“ I beše među njima podeljenosti (Jovan 9:1-16).

Videli smo kroz sve ove stihove do sada da su Isusa hteli da ubiju jer je lečio ljude na Šabat i samim tim su doneli zaključak da ne drži sveti dan. Mnogi danas tako misle jer tako zaključuju sami, a Pismo nas upozorava na našu telesnu mudrost koliko je opasna. Čitamo o nama: „Srce je prevarno više od svega, i podlo je ono; ko da ga pronikne? (Jeremija 17:9). Takođe kaže za naš razum: „Uzdaj se u GOSPODA svim srcem svojim i ne oslanjaj se na vlastiti razum“ (Izreke 3:5). Zato je jako važno da se držimo Gospoda i njegove reči. A takođe smo videli da je i jevrejski narod bio tako učen, da se ne leči na Šabat i zato je čekao da prođe Šabat kako bi dolazili kod Isusa da ih izleči.

Neko bi možda rekao kakve veze ima zalazak sunca sa završetkom toga dana kad se dan završava u ponoć. Međutim to nije tačno, jer su i to doneli neznabožci, a Bog drugačije računa vreme. To možemo videti u stihovima kada je stvarao ovaj svet kroz period od šest dana, a sedmog je počnuo: „I bi večer, i bi jutro: dan treći“ (Postanje 1:13).

Da se vratimo na Isusovu izjavu kada je rekao da njegov otac radi sve do sada, pa radi i on. U celoj Božijoj Reči vidimo očevu delovanje na ljude, a posebnu na Šabat. Tada dobijamo najveće blagoslove, jer u sveti dan mi dolazimo u njegovo prisustvo i on nas posvećuje jer je posebno taj dan blagoslovio i posvetio. Za to

imamo potvrdu u pismu: „A ti kaži sinovima izraelovim i reci, ali šabate moje čuvajte, **jer je znak između mene i vas** od kolena do kolena, da znate da sam ja **Gospod koji vas POSVEĆUJEM**“ (Postanje 21:13). Upravo je Šabat znak između njega i njegovog naroda, a takođe i njegov pečat stvaranja kada je stvarao ovaj svet za 6 dana, a sedmog je počinuo. Za to imamo potvrdu u pismu. „Tako su bili dovršeni nebo, zemlja i sva vojska njihova, i dovrši Bog do sedmog dana svoje delo koje je učinio i počinu sedmog dana od dela svojih koja je učinio. **I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti ga** jer je u taj dan počinuo od svih svojih dela koja je učinio“ (Postanje 2:1-3). Upravo je ovaj isti sedmi dan Šabat, koji je Bog na samom početku posvetio i blagoslovio kasnije izgovorio Božijem narodu i zapisao na kamenim pločama kao četvrtu zapovest. Čitamo o tome: „Spomeni se dana Šabatnog, da ga držiš svetim. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao, a sedmoga je dana Šabat **posvećen GOSPODU, Bogu tvomemu**. Nikakva posla tada nemoj raditi: ni ti, ni sin tvoj, ni kćer tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni stoka tvoja, ni stranac koji se nađe unutar tvojih vrata. **Jer je u šest dana GOSPOD stvorio nebo i zemlju, more i sve što je u njemu, a sedmoga je dana počinuo. Stoga je GOSPOD blagoslovio dan Šabatni i posvetio ga**“ (Izlazak 20:8-11). Neko bi rekao da je Šabat dat samo za Izraelce, ali mi vidimo kada Gospod upisuje na kamene ploče četvrtu zapovest on iznosi reči koje je izgovorio kada je stvarao svet. Takođe vidimo iz stiha da je Šabat od početka blagosloven i posvećen za **svakog čoveka da se sećaju Božijeg dela stvaranja**. Videli smo i da je gospod upisao Šabat kao četvrtu zapovest i da u njemu ne sme niko da radi u taj dan (ni ti, ni sin tvoj, ni kćer tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni stoka tvoja, ni stranac koji se nađe unutar tvojih vrata).

Nama su upućene reči od Gospoda preko Isaije: „**Ovako kaže Gospod**: pazite na sud, i tvorite pravdu, **jer će skoro doći spasenje moje, i pravda će se moja objaviti. Blago čoveku koji tako čini, i sinu čovečijem koji se drži toga čuvajući Šabat da ga ne oskrnavi**, čuvajući ruku svoju da ne učini zla“ (Isaija 56:1-2). Skoro će doći spasenje moje, kaže Gospod. Ove reči se odnose na Hristov drugi dolazak, a najbolja priprema za to jeste poslušnost svim Božjim zapovestima.

Takođe nam pismo otkriva Isusove reči, kako Gospod Isus Hrist neprestano radi sve do sada kao i njegov otac. Gospod neprestano deluje na sve što postoji, ne samo na čoveka kojeg održava u životu, već i na sve što postoji na zemlji. Čitamo nekoliko stihova kako je apostol Pavle objasnio koga je Gospod nadahnuo da to napiše: „I on je pre svega i sve se drži zajedno u njemu (Kološanima 1:17). „Bog koji je stvorio svet i sve što je na njemu, on koji je Gospodar neba i zemlje, ne prebiva u ruktvorenim hramovima niti ga poslužuju ljudske ruke, kao da bi što trebao, **kada sam svemu daje život i dah i sve ostalo**, i od jedne je krvi izveo svaki ljudski narod da prebiva po svemu licu zemlje i odredio unapred određena razdoblja i međe njihova prebivanja da bi tražili Gospoda, ne bi li ga kako napipali i našli, **jer nije daleko ni od jednoga od nas: jer u njemu živimo, mičemo se i jesmo**“ (Dela 17:24-28). A psalmista objavljuje: „Jer ti si bubrege moje u vlasti imao; ti si me prekrivao u utrobi majčinoj. Hvaliću te, jer sam načinjen zastrašujuće i zadivljujuće: **čudesna su dela tvoja, i duša moja to dobro zna**. Kostii moje nisu ti bile skrivene dok sam nastajao u tajnosti, dok sam brižno pravljen u najnižim delovima zemlje. Tvoje oči već tada videše moj zametak, još nedovršen, a u tvojoj knjizi su bili popisani svi moji udovi, koji su iz dana u dan oblikovani, kada još nije bilo ni jednoga od njih“ (Psalam 139:13-16). Videli smo zašto je Isus rekao jevrejima da njegov Otac radi sve do sada i da Isus isto radi, i videli smo da bez stalnog delovanja Božijeg duha u nama, a takođe i na sve

što postoji na zemlji ne bi mogli živeti i razvijati se bez njegovog delovanja.

Međutim pored Šabata koji je pečat Božijeg naroda, nemoguće je za ljude koje Bog posvećuje da sa Božijom prisutnošću ne dolazi i Božija ljubav. Ljubav je temelj hrišćanstva kao i Šabat. Kao što je Šabat dat kao znak, koji ukazuje na to kom Bogu služimo, a znamo da je to onaj koji je stvorio svet za šest dana, a sedmog je počinuo i blagoslovio ga i posvetio (Postanje 2:1-3); takođe je i ljubav znak koji će biti upisan u našim srcima ako dozvolimo da nas Bog posvećuje. Ako je sveti dan, dan našeg posebnog odmora sa Gospodom, onda u tom danu Hrist mora biti gospodar našeg srca, jer je on rekao da je i gospodar od Šabata, a takođe da je Šabat Božiji sveti dan a ne naš. I reče im: „Sin čovečiji Gospodar je i Šabata“ (Luka 6:5). „**Ako odvратиš nogu svoju od Šabata, od toga da na moj sveti dan činiš ono što godi tebi, i ako nazoveš Šabat milinom, svetim GOSPODOVIM danom**, slavnim; i ako budeš slavio njega, ne provodeći u delo vlastite putove, ne tražeći vlastito zadovoljstvo niti govoreći vlastite reči, tada ću ja, Gospod, biti tvoja radost najveća i ja ću te izvesti na zemaljske uzvišice. Daću ti da jedeš nasledstvo Jakova, tvog praoca, jer usta Gospodnja rekoše“ (Isaija 58:13-14).

On je taj preko koga je sve stvoreno i preko koga je sedmi dan blagosloven. Čitamo o stvaranju: „Reče Bog: **»Načinimo čoveka na svoju sliku, nama slična**, da bude gospodar ribama morskim i pticama nebeskim i stoci i svoj zemlji i svim gmizavcima što gmižu po zemlji.« I stvorio Bog čoveka na sliku svoju, na sliku Božju stvorio ga, muško i žensko stvorio ih (Postanje 1:26-27). Ko je bio taj kome se Bog obratio i preko koga je sve stvoreno? O tome čitamo: „On je slika Boga nevidljivoga, **prvorođenac pre svakoga stvorenja. Jer u njemu je sve stvoreno, što je na nebesima i što je na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo prestola bilo gospodstva bilo poglavarstva bilo vlasti — sve je po njemu i za njega stvoreno** (Kološanima 1:15-16). Takođe i Jovan potvrđuje isto o stvaranju: „U početku beše Reč i Reč beše s Bogom i Reč beše Bog. On u početku beše s Bogom. Sve je po njemu postalo, i nije bez njega postalo ništa što je postalo. U njemu je bio život, i život je bio svetlo ljudima (Jovan 1:1-4). Dalje vidimo da je Hrist prvorođeni od Oca ta Reč, u 14. stihu istog poglavlja piše: „I postala je Reč telo i prebivala je među nama; i posmatrali smo slavu njegovu, slavu kao u jedinorođenoga od Oca, punog milosti i istine“. Takođe apostol Pavle piše u jevrejima poslanici da su rečju svetovi nastali, a videli smo da je to Hrist prvorođeni od Oca. Verom shvatamo da su svetovi oblikovani **rečju Božjom** (Jevrejima 11:3).

O božijim zapovestima govori upravo i troandeoska vest iz 14. poglavlja knjige Otkrivenja koja se treba propovedati svim narodima pre nego što dođe slavni dolazak Isusa Hrista. Prva andeoska vest govori da se bojimo Boga i da mu damo slavu i da se poklonimo onom Bogu koji je stvorio zemlju, nebesa i izvore vodene. Videli smo kroz neke stihove ko je taj Bog i u čemu se razlikuje od ostalih izmišljenih Bogova. Ovaj Bog je stvorio svet za šest dana, a sedmog je odmorio i blagoslovio i posvetio taj dan, jer je taj dan sećanje na stvaranje našeg Stvoritelja. Čitamo o prvoj poruci svetlu: „I video sam jednog drugog anđela kako leti posred neba noseći večnu dobru vest da je objavi onima koji žive na zemlji - svim narodima i plemenima i jezicima i ljudima. On je govorio jakim glasom: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas njegovog suda! **Poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore voda!**“ (Otkrivenje 14:6,7). Treća vest govori o držanju Božijih zapovesti i veri Isusovoj: „Ovde je istrajnost svetih, **koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu**“ (Otkrivenje 14:12).

Takođe nam pismo govori da su to ljudi koji idu za Hristom kuda god on pođe i da se u

njihovim ustima nije našla prevara jer su bez mane i služili su se samo Hristovim rečima a ne svojim. Čitamo: „I pogledao sam, kad gle – Jagnje stoji na gori Sionu i s njim sto četrdeset i četiri hiljade onih koji imaju ime njegovog Oca napisano na svojim čelima“ (Otkrivenje 14:1). „To su oni koji se nisu onečistili sa ženama, koji su sačuvali svoje devičanstvo. **ONI SLEDE JAGNJE KUDA GOD ONO POĐE**. Otkupljeni su od ljudi kao prvine Bogu i Jagnjetu i u njihovim ustima ne nađe se prevara, **jer su bez mane pred prestolom Božijim**“ (Otkrivenje 14:4,5). „I začuo sam glas s neba kako govori: „Piši: Srećni su oni koji od sada umiru u Gospodu. Da, govori Duh, neka počinu od svog rada, jer s njima idu dela njihova (Otkrivenje 14:13). „**Blagoslovljeni su oni koji drže njegove zapovesti, oni će imati pravo na stablo života i na vrata će ući u grad** (Otkrivenje 22:14). Videli smo da će jedino božiji narod koji drži božije zapovesti imati pravo na drvo života i jedino će oni moći ući kroz vrata u grad, a takođe da je taj narod bez mane jer su čisti pred zakonom i zakon ih ne osuđuje kao prestupnike, jer su dozvolili da ih Hrist očisti od greha i osposobi da drže njegov zakon. Dokaz za to imamo u 1. Jovanovoj 1:9, gde piše: „Ako priznamo svoje grehe, veran je i pravedan da nam oprostii grehe i očisti nas od svake nepravednosti. „I svako ko polaže ovu nadu u njega, čisti se kao što je on čist“ (1. Jovanova 3:3). A jedini način da saznamo da li smo u nekom grehu jeste putem zakona, jer Pismo kaže da je zakon dat za spoznaju greha: „A zakon je došao kasnije kako bi se greh još više pokazao“ (Rimljanima 5:20).

Takođe Pismo uči da će se kroz čitavu večnost držati Šabat i da će svako telo dolaziti da se pokloni Gospodu u taj dan. „I od mladine do mladine i od Šabata do Šabata svako će telo dolaziti da se pokloni preda mnom, **govori Gospod**“ (Isaija 66:23). Upravo je zato jako važno da Božiji narod izgradi Hristov karakter kako bi mogli biti zapečaćeni na kraju vremena, a videli smo da je jedini način predajom i poslušnošću Božijim zapovestima kroz veru Isusovu. To se vidi i u ovom stihu koji smo pročitali: „**Koji drže zapovesti Božje i imaju veru Isusovu**“ (Otkrivenje 14:12).